1930 Sb., ani plat. zák., pokud se týká četnických důstojníků, neobsahují ustanovení, jež by určovalo výměru četnického přídavku, nebo jeho procentní sazbu, resp. stanovilo, že tato procentní sazba musí jak ze služného, tak z přídavků do pense výslovně započitatelných býti stejná; cit. zák. č. 70/1930 Sb. nechtěl na výši přídavků do pense započitatelných, pokud podle § 196 plat. zák. nezanikají, a procentní sazbě jejich, tedy ani četnického přídavku, nic měniti, takže o nich rozhodují předpisy platné v době, kdy staropensista skončil činnou službu; konečně bylo v cit. nál. také vysloveno, že ustanovení § 51 vl. nař. č. 96/1930 Sb. jest v souhlasu se zák. a že ustanovení téhož nařízení uvedené v § 52 nelze vztahovati na předpisy platné v době převodu do nových platů podle zák. č. 103/1926 Sb., nýbrž toliko na předpisy platné v době skončení činné služby toho kterého zaměstnance.

Nss trvá na těchto právních názorech i v daném případě, neshledávaje důvodu, aby se od něho odchýlil, a proto poukazuje podle § 44 jedn. řádu na odůvodnění svrchu cit. nálezu. Na právním stavu, vyplývajícím však takto ze zákona samého, nemohou nic měniti případné vývody obsažené v materiáliích sněmovních.

Za tohoto právního stavu pak nelze uznati, že by byl žal. úřad v některém směru, stížností vytýkaném, porušil zákon.

Č. 11.309.

Mimořádná opatření poválečná: I. * Vládní nařízení o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 Sb. vyhovuje předpisu § 3 zmocňovacího zákona o úpravě mimořádných poměrů způsobených válkou č. 337/1920 Sb. — II. * Zákon o náhradě škody obětem politické persekuce za války 1914—1918 č. 333/1920 Sb. a vl. nař. o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 neposkytují straně právního nároku stihatelného před nss-em na státní příspěvek k úhradě této škody.

(Nález ze dne 26. května 1934 č. 8348.)

Prejudikatura: Boh. A 11.296/34.

Věc: Josef Z. v M. a spol. (adv. Dr. Benno Stössinger z Prahy) proti meziministerské komisi zřízené při ministerstvu vnitra podle § 4 vlád. nař. č. 106/1931 Sb. o státní příspěvek k úhradě válečné škody.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Min. vnitra sdělilo st-lům výnosy, jimiž intimovalo nař. rozhodnutí žal. komise, že jejich přihláška škody byla pojata do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu, že toto jednání skončilo bezvýsledně a že meziministerská komise, zřízená při min. vnitra, přezkoumavši jejich přihlášky učiněné podle vl. nař. č. 106/31 Sb., pokud jde o st-le Josefa Z. a Eduarda Ž., jim státní příspěvek k úhradě škody nepřiznala, pokud jde o st-lku Antonii F., že jí přiznala k úhradě škody příspěvek v částce 5.000 Kč.

O stížnostech na tato rozhodnutí podaných uvážil nss:

Stížnosti v prvé řadě uplatňují, že sporný nárok st-lů na náhradu škody válečné jest nárokem soukromoprávním, o němž rozhoduje úřad správní. Míní-li stížnosti námitkou tou ustanovení § 105 ústav. listiny, pak, vycházejíce z předpokladu, že jde o případ, ve kterém úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, jsou samy sebou v rozporu, poněvadž by se mohly pak proti nař. rozhodnutím brániti jedině pořadem práva, nikoli stížností k nss-u. Nicméně nss, zkoumaje již z úřední povinnosti svoji vlastní příslušnost, neshledal, že by nař. rozhodnutí měla náležitosti § 105 úst. listiny, uznal proto svoji příslušnost k rozhodování a tím uznal i námitku stížností uplatňující, že nárok na náhradu škody válečné je nárokem soukromoprávním, za bezdůvodnou z těchto důvodů:

St-lé opírali sporný nárok jedině o zákon č. 333/1920 Sb., resp. vl. nař. č. 106/1931 Sb., vydané na základě zák. č. 337/1920 Sb., nikoliv o předpisy o. z. o. o náhradě škody, a žal. úřad o něm rozhodoval také jen na základě cit. zvláštních norem.

Zákon č. 333/20 Sb. zmocnil v § 1 vládu, aby podle volného uvážení poskytla ze státních peněz přiměřenou náhradu státním příslušníkům republiky čsl., kteří ve válce roku 1914 až 1918 byli protiprávně rak.-uher., rakouskými neb uherskými státními úřady a orgány občanskými nebo vojenskými nebo úřady a orgány států s Rak.-uher. spojených z důvodů politických internováni, konfinováni, drženi ve vazbě zajišťovací, vyšetřovací atd. Zákon č. 337/20 Sb. pak v § 1 zmocnil s určitými omezeními tam uvedenými vládu, aby pro úpravu mimořádných hospodářských nebo zdravotních poměrů způsobených válkou, použila cesty nařizovací. Byla tedy vláda těmito zákony zmocněna upravovati mimořádné hospodářské nebo zdravotní poměry, jež byly způsobeny válkou a poskytovati přiměřenou náhradu státním příslušníkům čsl. za škodu utrpěnou protiprávní činností státních a vojenských úřadů nebo občanských orgánů v době světové války v létech 1914 až 1918. Ale pak šlo o náhradu škody zvláštního druhu z důvodů veřejnoprávních a sluší proto i žádosti domáhající se uznání nároku na takovou náhradu kvalifikovati jako žádosti o uznání nároku veřejnoprávního.

Stížnosti dále uplatňují nezákonnost nař. č. 106/31 Sb. proto, poněvadž nebylo ani k schválení Národnímu shromáždění předloženo ani tímto schváleno, ani vyhlášeno podle přesných ustanovení zákona. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Nař. č. 106/31 Sb. bylo vydáno vládou republiky čsl. na základě zák. č. 337/20 Sb., kterým se vláda zmocňuje činiti opatření k úpravě mimořádných poměrů způsobených válkou, dále podle zák. č. 333/20 Sb. o náhradě škody obětem politické persekuce za války 1914 až 1918 (sr. § 1 cit. vl. nař.). Z cit. zákonů jedině zák. č. 337/20 Sb. (srov. § 3, 1. věta) předepsal, že vl. nař. podle něho vydaná musí býti předložena Národnímu shromáždění nebo, nezasedá-li, Stálému výboru podle § 54 úst. listiny se žádostí za dodatečné schválení, a to do 8 dnů ode dne vyhlášení, jinak že pozbývají platnosti od té doby, do kdy nejpozději měla býti předložena. V zákoně tom je dále uvedeno, že vl. nař. podle tohoto

zákona vydaná (sr. § 3, 2. věta) rovněž pozbývají platnosti, když některá sněmovna nebo Stálý výbor podle § 54 úst. listiny výslovně odepře je schváliti, a to od té doby, kdy usnesení se stalo.

Z těchto ustanovení se podává, že k platnosti nařízení vládních vydaných podle zák. č. 337/20 Sb. se nevyžaduje výslovného schvalovacího aktu Národního shromáždění neb Stálého výboru podle § 54 úst. listiny, nýbrž že k platnosti jeho — vedle všeobecných náležitostí vl. nař., které v daném případě nejsou na sporu — stačí, když se 1. na něm vláda usnesla a je ve sbírce zákonů a nařízení vyhlásila, 2. když nařízení to bylo do 8 dnů ode dne vyhlášení předloženo k dodatečnému schválení, a 3. když Národní shromáždění nebo Stálý výbor podle § 54 úst. listiny schválení nařízení výslovně neodepřel.

Nař. č. 106/31 Sb. bylo vyhlášeno ve sbírce zák. a nař. z 10. července 1931, je opatřeno podpisy všech členů vlády a bylo — jak patrno z přípisu předsednictva poslanecké sněmovny Národního shromáždění a z přípisu předsednictva senátu — podle § 3 zák. č. 337/20 Sb. Národnímu shromáždění předloženo přípisem předsednictva min. rady ze 14. července 1931, do poslanecké sněmovny došlo toto nař. dne 16. července 1931 a do senátu dne 15. července 1931. Ani poslanecká sněmovna, ani senát nařízení toto schváliti výslovně neodepřely. Ale pak vyhověla vláda předpisu § 3 cit. zák., nařízení to bylo tedy vydáno po stránce formální ve shodě s tímto zákonem, a stížnosti, vycházející z opaku, jsou bezdůvodné.

Stížnosti konečně uplatňují vadnost a neúplnost řízení, poněvadž nař. rozhodnutí nejsou opatřena důvody, a poněvadž byla vydána bez dostatečného vyšetření podmínek uvedených v nař. č. 556/20 Sb. a 106/31 Sb.

Žal. úřad, jak patrno z nař. rozhodnutí i ze správních spisů, rozhodoval o žádostech st-lů jen jako o přihlášce podle vl. nař. č. 106/31 Sb. Dovolávají-li se proto stížnosti též nař. č. 556/20 Sb. a tvrdí vadnost řízení proto, že nebylo dostatečně vyšetřeno splnění podmínek tohoto nařízení, míjí se cíle.

Pokud jde o nař. č. 106/31 Sb. bylo uvážiti:

Jak již výše bylo podotčeno, byla podle § 1 zák. č. 333/1920 Sb. vláda zmocněna, aby podle svého uvážení poskytla ze státních peněz přiměřenou náhradu státním příslušníkům republiky čsl. . . . . Podle § 2 téhož zák. »může« býti náhrada poskytnuta pozůstalým . . . . a podle § 3 jest vláda — (toliko) — oprávněna . . . . dáti škody zjistiti a je uplatniti . . . . Z tohoto znění zák. č. 333/20 Sb. je tedy patrno, že zákonodárce dal poskytnutí zmíněné náhrady do »uvážení« čili do volné úvahy vlády, která náhradu poskytnouti může, ale nemusí. Postupovala tedy vláda zcela v souhlase se zák. č. 333/20 Sb., jestliže vydávajíc podle tohoto zák. citované již nař. č. 106/31 stanovila v §§ 2 a 3 podmínky, za kterých může býti poskytnut státní příspěvek k úhradě škod blíže tu uvedených, a jestliže dále nařídila v § 4 odst. 1 a 2 cit. nař., že o poskytnutí státního příspěvku podle § 2 a 3 tohoto nař. rozhoduje zvláštní komise zřízená u min. vnitra s konečnou platností podle volného uvážení, přihlížejíc k počtu žádostí, k pohotovým prostředkům a k osobním, zejména majetkovým poměrům žadatelovým.

Z toho se podává, že ani zák. č. 333/20, ani ve shodě s ním vl. nař. č. 106/31 Sb. stranám na poskytnutí státního příspěvku podle §§ 2 a 3 nedává právního nároku, a že rozhodnutí o žádosti za takový příspěvek nelze považovati za rozhodnutí o subjektivním právu žadatelů, jehož ochrany by se st-lé mohli podle § 2 zák. o ss s úspěchem před nss-em domáhati. (Srov. nál. Boh. A 11.296/34.)

Nepřísluší-li však stranám na poskytnutí státního příspěvku podle těchto předpisů právní nárok, je pak také zcela nerozhodno, zda a jakým způsobem úřad odepření poskytnouti příspěvek odůvodnil a zda konal šetření o podmínkách žádosti st-lů. Za tohoto stavu věci je také nerozhodno, zda přihlášky st-lů byly pojaty do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu a zda jednání to potkalo se s výsledkem či nikoliv.

Pokud zástupce stížností při veřejném ústním líčení, prováděje jejich písemné vývody, dovozoval sporný nárok ze smlouvy haagské a pařížské z r. 1930, sluší k tomu poukázati ke konstantní judikatuře nss-u, podle které mezinárodní smlouvy upravují jen právní poměry mezi smluvními státy nezakládajíce přímo práva a povinnosti jednotlivých státních občanů a uvnitř státu stávají se účinnými teprve vydáním předpisů vnitrostátních podle platného právního řádu (Boh. A 5772/26, 6018/26 a 7259/28).

Pokud stížnost podaná Antonií F. uplatňuje nezákonnost proto, že žal. komise již dříve přiznala st-lce částku 120.000 Kč, že rozhodnutí to stalo se pravoplatným a st-lka nabyla již práva na vyplacení částky té, a nemohlo proto rozhodnutí to bez souhlasu st-lky býti nař. rozhodnutím odvoláno, neuvádí konkrétních dat tohoto rozhodnutí, nelze tudíž — také se zřetelem k tomu, že správní spisy pro toto tvrzení stížnosti podkladu neposkytují a že žal. úřad v odvodním spise prohlásil, že shora uvedená námitka neodpovídá skutečnosti, což právním zástupcem st-lky v replice na odvodní spis při veřejném ústním líčení popřeno nebylo, — námitku tuto považovati za dostatečně konkretisovanou po rozumu § 18 zák. o ss, a nemohl k ní proto nss přihlédnouti.

Č. 11.310.

Tiskové právo: * Prodej tiskopisů na ulicích (t. zv. kolportáž) je podle odst. 1 § 23 tisk. zák. č. 6/1863 ř. z. bezvýjimečně zakázán (před účinností zák. č. 126/1933 Sb.).

(Nález ze dne 26. května 1934 č. 9321.)

Věc: Antonín Sch. v L. proti zemskému úřadu v Praze o pouliční prodej časopisů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 4. července 1932 nevyhověl okr. úřad v Mostě na základě ustanovení 1. odst. § 23 zák. o tisku ze 17. prosince 1862 č. 6 ř. z. z r. 1863 st-lově žádosti o povolení k pouličnímu prodeji časopisu »Internationale« v obvodu města M.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání podanému proti uvedenému výměru, a to proto, že vzhledem k ustanovení 1. odst.